

Halkan lép, benyit a néma hallba,
alatta a padló meg se reccsen.
Szeszélye, a megszokás hatalma
dönti el, ki van ma célkeresztben.

Tán senki sincs, üres szobák során
oson tovább, a küldetése hajtja.
A redőnyrésen sárga fény tör át,
egy keskeny sávja ráolvad az arcra.

Megjött tehát, ez ő, a régi vendég.
A jelenléte uralja a házat,
mégsem vesz észre egy ravasz kelepcét.

(Hitchcocki szcena ez, húrok feszülnek.)

A kéz pihen az utolsó kilincsen;
és sejti már, ha van benne alázat:
fordíthat még, e távon dől el minden.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Papp Attila Zsolt

Látó Szépirodalmi Folyóirat